

Φασουλῆς καὶ Περικλέτους,
ὁ καθέννας νέτος σκέτος.

- Π.—Βρὲ Φασουλῆ τί γίνεσαι; βρὲ Φασουλῆ τί κάνεις;
ἀλήθεια πῶς ἀρρώστησες καὶ ἐπῆγες νὰ πεθάνης;
- Φ.—Εἰς τὰς ἀγκάλας, Περικλῆ, τοῦ Χάρωνος ἀφέθην.
ἤμουν νεκρός καὶ ἀνέζησα, ἀπολολός καὶ εὐρέθην.
- Π.—Ἀχάμνιναν, ταλαίπωρε, τὰ μοῦτρα σου τὰ κρούα.
- Φ.—Κατήνησα, βρὲ Περικλῆ, ὡς αὔρα ἐσπερία
λεπτή, ἀθῶα καὶ ἀγνή ὥσει πνοὴ ἀγγέλων...
- Π.—Καὶ ποῖός εἰξεύρει τί κακὰ θὰ πάθης εἰς τὸ μέλλον!
- Φ.—Ἐλύρεσσα, βρὲ Περικλῆ καὶ νύκτας καὶ ἡμέρας
καὶ ὕφωνα τοὺς ὀφθαλμοὺς ἵστεις οὐρανίους σφαιράς
καὶ μέσα εἰς τὸν πυρετόν καὶ τὴν πολλὴν μου ζάλην
ἐπαναστάσεις ἐβλεπα καὶ κίνησιν μεγάλην,
τὸν Σύλλογον τοῦ Θεοδοῦ με ξίφη καὶ με μύρτα,
με ροκανίδια, με दाδί, με ἄχυρα, με σπύρτα
καὶ τὸν Λεβιδὴν ἐβλεπα νὰ τρέχη μὲς ἵστους δρόμους
καὶ δεξιά καὶ ἀριστερά νὰ στήνη λαιμοτόμους
καὶ ἐκύτταζε, βρὲ Περικλῆ καὶ τὸν νταῖ τὸν Ράλλη
νὰ πλάνεται ἵστὶ ἀληθινὰ με τὸν Μαυρομαχάλη
καὶ εἶδα ξιφήρη τρέχοντα παντοῦ τὸν Καραπάνον
καὶ κρουνηδὸν ἐχύνετο τὸ αἷμα τῶν τυράννων
καὶ εἰς σύγκρουσιν εὐρίσκοντο τοῦ κόσμου τὰ στοιχεῖα.
Καὶ ὁ Δεληγιάννης ἔστηνε μαζί με τὸσους ἄλλους
τὸν κύριον Χαρίλιον εἰς εὐσεβεῖς πασσάλους,
τοῦ δὲ Τρικούπῃ ἡ κεφαλὴ κομμένη σ' ἓνα πιάτο
ἐσπαρταροῦσε, Περικλῆ καὶ ἐπῆδ' ἀπάνω κάτω
καθὼς ἐκεῖν' ἡ κεφαλὴ τοῦ Γιάννη τοῦ Προδρόμου
καὶ ὁ κόσμος τὴν ἐκύτταζε μετὰ μεγάλου τρόμου
καὶ ἡ κομμένη κεφαλὴ ἀπὸ τὸ πιάτο βγήκε
καὶ ἐφώναζε περίσσευμα καινούριου πῶς εὐρήκε.
- Π.—Ὅποια μαῦρα ὄνειρα καὶ ὄντως φρικαλέα!
- Φ.—Καὶ τὸν Μεγαλειότατον κυττάζω βασιλέα
με τὴν στολὴν Αὐστριακοῦ νὰ στέκη ἵστὸ ποδάρι
καὶ εἰς τῆς Κόζεκ τὸν χορὸν με ὄλιαν νὰ σαλλάρη
καὶ εἶδα ἵστὴν Κόζεκ ἐμπροστὰ πολλοὺς τρανοὺς νὰ
[σκύβουν
καὶ ὡς κάτω εἰς τὸ πάτωμα τὴν μύτη των νὰ τρίβουν
διὰ νὰ λάβουν τὴν τιμὴν νὰ προσκληθοῦν ἵστὸν μπάλο
καὶ ἄκουσα, βρὲ Περικλῆ, τὸν ἓνα καὶ τὸν ἄλλο
νὰ λέγη ἵστὴν Αὐστριακὴν με μάτια δακρυσμένα:
«μωρὲ ἀμὰν γιὰ τὸ Θεὸ προσκάλεσε καὶ ἐμένα».
- Π.—Καὶ πάλι τὴν κακογλωσσὶά μου ἄρχισες κοπρίτη
- Φ.—Μὰ εἶδα μέσα ἵστὸν χορὸν καὶ κάποιον Τραπεζίτη,
ποῦ κατὰ λάθος πρόσκλησιν ἡ Κόζεκ τοῦχε στείλη
καὶ εἰς τὴν Κόζεκ ἔτρεξαν οἱ συγγενεῖς καὶ φίλοι
καὶ ἵκέτευσαν τὴν πρόσκλησιν νὰ μὴν ἀνακαλέσῃ

- διότι ἐνδεχόμενον ἡ πίστις του νὰ πέσῃ
καὶ οὕτω πῶς, βρὲ Περικλῆ, εὐτύχησε καὶ ἐκεῖνος
ἵστὸν ἐπιστήμων χορευτῶν ν' ἀναμιχθῆ τὸ σιμῆνος.
- Π.—Τέτοια τιμὴ, βρὲ Φασουλῆ, μακάρι νὰ τὴν εἶχα!
- Φ.—Καὶ εἶδα μπάλοσ καλικὸ νὰ γίνετα ἵστὸν Ψύχα
καὶ εἶδα δεσποῖνας ὑψηλὰς με ταῖτινο κοστοῦμι
καὶ εἶδα γέυματα πολλὰ ἵστὸ σπῆτι τοῦ Δραγοῦμη
καὶ εἶδα νὰ τρώγουν οἱ τρανοὶ καὶ ἄλλοι πειναλέοι
με τὴν κυρίαν Γκέρσεῦ καὶ με τὴν Γκαλουλέῦ,
αὐτὰς τὰς τόσον εὐγενεῖς καὶ ὑψηλὰς Ἀγγλίδας
με τὰ στρουφνὰ ὀνόματα καὶ τὴς περικνημίδας,
ποῦ κάθοντα καὶ ἡ δύο των ἵστὸ στήθος μου ἀκόμα,
γιὰτὶ ἀφ' ὅτου ἐπεσα κληνήρης εἰς τὸ στρώμα
περὶ αὐτῶν, βρὲ Περικλῆ, ἀκούω κάθε τόσῃ
καὶ δὲν ἔμπορῶ ἀπὸ αὐταῖς τῆς Λαίδες νὰ γλυτώσω
καὶ μ' εὐχαρίστησιν πολλὴν ἀκούω καὶ μανθάνω
πῶς τώρα ἐγευμάσασαν ἵστὸ Ἀνάτορα ἐπάνω,
πῶς σήμερα ἐπῆγανε ἵστὸ σπῆτι τοῦ Τρικούπη
καὶ τέλος πάντων, Περικλῆ, μὰς ἔγιναν κουνουῖπι.
- Π.—Μὰ τί σοῦ φταῖνε, μασκαρὰ καὶ εἶσαι θυμωμένος;
αὐταῖς, μωρὲ, κατὰγοντα ἀπὸ μεγάλο γένος,
ἡ μία εἶναι ἀδελφὴ τοῦ ἐκ Σαλισβουρίας
με τίτλους καὶ περγαμηνὰς καὶ πλήρης ἱστορίας
καὶ ἡ ἄλλη πάλιν ἀδελφὴ τῆς γυναικὸς ἐκεῖνου,
τὸ Ἀι-λάιφ δηλαδὴ τῆς σφαιράς τοῦ Λονδίνου
ὁ Σώλσβαρν δέ, Φασουλῆ, καθεῖς καταλαμβάνει
ὅτι τῆς πρώτης ἀδελφῆς κασιγνητὸς τυγχάνει,
πρὸς δὲ καὶ γυναικάδελφος καλεῖται τῆς δευτέρας,
καθὼς μὰς ἐβεβαίωσαν τὰ φύλλα τῆς ἡμέρας.
Καὶ ὕστερ' ἀγαποῦν πολὺ τὸ ἔθνος τῶν Ἑλλήνων
καὶ θὰ εἰποῦν πολλὰ καλὰ γιὰ μὰς εἰς τὸ Λονδίνον.
- Φ.—Χαίρω πολὺ, βρὲ Περικλῆ, διὰ τὴν γνωριμίαν,
πλὴν δὲν αἰσθάνομαι ποσῶς συμπάθειαν καμμίαν.
Μοῦ ἔρχεται πατόκορφα καὶ τούταις νὰ τῆς λούσω,
δὲν εἰμπορῶ γιὰ τίποτε, βρὲ Περικλῆ, ν' ἀκούσω,
γιατ' εἶμαι ἰδιότροπος ὡς ἐκ τῆς ἀσθενείας
καὶ ἔχω στιγμὰς ἐξάψεως, παραφορᾶς, μανίας.
- Π.—Ἴδὲ πῶς εἶσαι ὑγιὴς καὶ τώρα παῦσε κλαίων,
μηκέτι δέ, ὦ Φασουλῆ, ἀμάρταν' ἐπὶ πλέον.
Ἐκ τῶν πολλῶν ἀμαρτιῶν τὸν ἑαυτὸν σου σῶσον
καὶ ἀπόβαλον τοῦ σώματος καὶ τῆς ψυχῆς τὴν νόσον
καὶ ἅς σκεφθῶμεν σοβαρῶς καθὼς καὶ τόσοι ἄλλοι
τί διάβολο θὰ κάνωμε καὶ ἐμεῖς ἵστὸν καρναβάλι.
- Φ.—Ἀλήθεια λές, βρὲ ἀδελφε, ἡ ὥρα κατεπεῖγει
καὶ ἡ περίστασις αὐτὴ δὲν πρέπει νὰ μὰς φύγη.
Μτάλ κουστουμέ ἡ Σύλλογον πολιτικὸν νὰ κάμω;
- Π.—Ὅτι καὶ ἂν κάμης, Φασουλῆ, ἐγὼ θὰ σε συνδράμω.
- Φ.—Πρῶτα νὰ γίνῃ σπῆτι μου τοῦ κοστουμέ ὁ μπάλοσ
καὶ μετὰ ταῦτα Σύλλογος πολιτικὸς μεγάλος,
ὅπου νὰ πάη, Περικλῆ, τὸν κόσμον οἰπιτίδι...
- Π.—Καὶ ποῖός καλός ἵστὸ μπάλο σου θὰ ἔλθῃ, βρὲ κασιδίη;
Πρῶτον ἐμένα θὰ με δῆς μ' ἓνα τσουράπι ἄμμο.
- Φ.—Ἀρκεῖ νὰ μάθουν πῶς χορὸν προτίθεμαι νὰ κάμω
καὶ ὅλοι θὰ ἔλθουν σπῆτι μου νὰ κάμουν ἐπισκέψεις,
ὅπου καὶ σὺ θὰ τὸ ἰδῆς καὶ δὲν θὰ τὸ πιστέψης.
- Π.—Λοιπὸν ἅς γίνῃ ὁ χορὸς καὶ τὰ κοστοῦμα ράβε
καὶ χάριν τῆς υἱείας σου διὰ τρεῖς σφαλιάραις λάβε.